

Lieve allemaal,

Om te beginnen, mijn excuses voor de typfouten in de vorige mail. Nou ja, ik ben op vakantie!!! 😊

Inmiddels zijn er weer vele dagen voorbij, waarin zeer veel verschillende activiteiten zich hebben afgewisseld. Wij hebben geluierd, gezwommen, gelezen, geschreven. Zijn met onze honderden foto's in de weer geweest. Af en toe krijgen we een total body massage (het is hier afzien). En er wordt ook ruim ge-majong'd op de computer. Afgelopen maandag kwam Suki, de gids, ons weer ophalen voor een tocht. Twee dagen naar het oosten van Bali. Een zéér gevarieerde tocht.

Wij begonnen met een Hindoe tempel, waar in de wand een nederlandse fiets uit ongeveer 1906 is afgebeeld. Aparte vertoning. De priesters handteerden de 'wijwaterkwast' scheutig en ook wij werden gezegend, waarna we wat rijst op ons voorhoofd moesten drukken. Even later zag de auto van Suki eruit alsof we net van het stadhuis kwamen, vol rijstkorrels. Toch een honeymoon dus. Alles werkt er aan mee. Nadat we een financiële bijdrage aan de tempel en onze tempelgids hadden gegeven, verstrokken we via een prachtige omgeving naar ons volgende doel. Het waterpaleis. Gelegen in een gebied wat in 1968 verwoest is door een vulkaanuitbarsting en aardbeving. Het paleis wordt stukje bij beetje herbouwd. Ook hier meldde zich een gids, naar later bleek van het kruiperige Javaanse soort. Hij deed te goed zijn best. Wij hadden Suki gevraagd wat en gangbaar tarief voor de gids was en hadden vernomen dat we hem 20.000 rupiah moesten geven. Ergens tijdens de rondleiding wist hij me al een euro af te troggelen. Maar toen we aan het eind van de tocht kwamen was hij niet tevreden met zijn 20.000. Hij eiste min of meer méér. Had hij een goeie aan Travis 😡. Ik gaf hem mee dat een elfje ons ingefluisterd had wat het gangbare tarief was en dat hij naar de rest kon fluiten. Bovendien had hij met die euro erbij al meer gehad. Met een gezicht als een oorwurm droop hij af.

De volgende dag kreeg ik een lesje in omgaan met gidsen op Bali. Suki legde mij uit, dat als je zegt dat je zelf en gids bij je hebt en je daardoor niet van de plaatselijke gids gebruik wilt maken, de plaatselijke bevolking zich tegen jouw begeleider kan keren. Ze zien het dan als broodroof en worden jaloers. Dus als ik ergens geen gids wil, moet ik zeggen dat ik er al vaker geweest ben en nu geen gids nodig heb.

Na een heerlijke lunch aan een prachtig strand (waar japanse dames net terugkwamen van een uitgebreide duiktocht met onderwater camera), ging de tocht weer verder. De natuur heeft zich nog steeds niet helemaal hersteld. Een gek gezicht hoor. Na weer ongelooflijk veel verschillende indrukken, kwamen we bij Candi Dasa - bij ons hotel.

Wederom te gek romantisch. Langs het strand allemaal Bale Bengongs, in dit geval niet met stoelen, maar als grote lounge bedden - matrassen en kussens - (het is een vloer met een dak erboven). Als je wilde bestellen kon je een kleun tegen een stuk bamboe geven (bij wijze van gong) en kwamen ze de drankjes aandragen. Onze hotelkamer bestond uit een eigen soort huisje met een buitenbadkamer. Vier huisjes tegen elkaar aangebouwd, met de badkamers naar het midden, vormden een unit. Het geheel lag in een prachtig aangelegde tuin. De zee was die middag nogal woest, dus we besloten in het zwembad te gaan zwemmen. Temperatuur warmwaterbronnen. Met vanuit het zwembad uitzicht op zee. 's-Avonds wederom heerlijk gegeten. Wij kregen een inimini BBQ-tje voor ons op tafel. Ieder een eigen, met 3 stukjes vlees erop. Heel erg leuk. Het geheel overgoten met en tropische cocktail. Wat naar nou! Na een dubieus kopje 'koppie' van Travis (zo spreken ze hier koffie uit) en een roibosje voor Mijn, doken wij bij een prachtige sterrelhemel een Bale Bengong in. Werkelijk super. Geluid van de zee op de achtergrond. Met een voetmassage kon ik Travis verleiden om nog wat langer te blijven. Daar zijn foto's van! Hij ligt erbij als een pacha! 😊

De volgende ochtend werden we gewekt door een fikse regenbui, dus ons zwemmen in zee 'viel in het water'.

Na het ontbijt kwam Suki ons weer ophalen. Hij had op onze kosten in een homestay (Zimmer frei) overnacht (euro 7,50). Eerst naar een traditioneel oud dorp, waar dames traditioneel weefwerk verrichten. Verder wordt er minuskuul geschilderd en er worden manden, placemats en tassen gevlochten. Overal handel in Bali!!! Daarna naar de haven, van waaruit de ferry naar Lombok vertrekt. Na de nachtmerrie verhalen van Edwin en Isabelle wilden wij deze monsterboot toch wel zelf aanschouwen. Precies toen wij er waren, kwam er een ferry aan. Wij hebben de boot herdoopt in Isabelle's nightmare I. 🤔
Lekkere roestbak!

Vervolgens naar het paleis van justitie in Kungklung. Travis leed volgens zijn zeggen inmiddels aan een ernstige vorm van 'tempel vrees' (i.p.v. drempel vrees) en ik aan gids allergie, dus wij gingen alleen met Suki op pad. Het duurde tot de avond voordat we er achter waren dat het geen tempel maar een paleis van justitie was wat we bezocht hadden. (Teveel impulsen?) Het was trouwens schitterend. Met allemaal beschilderde plafonds met allemaal verhalen uit de rechtspraak (dat had ik overigens wel doorgehad). Verder daar nog een museum bezocht, 10 supposten voor 5 ruimten. Leuk museum. Beetje jammer wat er in de kranten uit 1908 geschreven staat. Die oude koloniale waren geen lekkertjes!

Volgende stop was nogmaals de markt in Ubut. En we riepen nog, 'we hebben mazzel deze keer. Geen regen.' Terwijl Suki de auto ging parkeren en wij op hem zaten te wachten kwamen de eerste druppels. Nog geen 3 minuten later kwam het met bakken uit de hemel. Deze keer wisten wij van geen wijken. Wij de markt op (in). Het is net een Casba. Eigenlijk vergemakkelijkt het onze missie. Want 3/4 van de waar werd afgedekt met plastic. Wat er overbleef was al een overload aan spul om uit te kiezen. Dit was gewoon feest! Het onderhandelen met de markt kooplui is een sport. Vroeger durfde ik dat nooit, maar zelfs ik stortte mij erin. Je vraagt hun prijs, doet een tegenbod van ongeveer een derde, en eindigt op ongeveer de helft.

Na ongeveer 3 kwartier, en paar moddervoeten en natte nekken - gingen we intens tevreden terug naar de auto. Vervolgens bracht Suki ons naar een Bakery, want we hadden geen zin een weer een uitgebreide lunch. Gewoon even een broodje en een flesje water.

Van hieruit terug naar Rangdu. Wederom via de meest prachtige natuur en schitterende dorpjes.

Eén ding heb ik nog niet vermeld. Mijn buik is weer in orde. Uiteindelijk zijn we hier naar een kliniek in Seririt gegaan en heb ik van een arts imodium gekregen, in een hogere dosering dan je bij de apotheek in de vrije verkoop kan krijgen. Het bezoek aan de kliniek was op zijn zachts uitgedrukt interessant. Ik ging met een overload aan medicijnen de deur uit en kreeg een rekening van 45 euro. Dat lijkt in onze ogen weinig, maar voor hier is het een exorbitant bedrag.

Zaterdag verkassen wij van het guesthouse naar een appartement in het huis van Jack en Marijke. We maken plaats voor de familie van Wijnen en Edwin. Wij kijken erg naar hun komst en ervaringen uit!

Alvast fijne kerstdagen en een goed nieuwjaar voor jullie allen!

Travis en Willemijn